

bent, vajon ég-e még a villany. Amikor a fényben észrevette apját, behúzta a nyakát, s meglapult a bozótosban. Amint apja eltűnt, kidugta a fejét, s jó darabig latolgatta, mitévő legyen. A sötétben lopakodva átmászott a drótháló kerítésen, hogy bejusson az udvarra, s elbújjon a szőlőtőkék között. A kaput nem merte kinyitni, mert a nyikorgása biztosan feltűnik az apjának, ezt pedig el akarta kerülni. Félelem volt benne, hogy megint elverik. Lehasalt a földre, és a szőlőindák között kukucskált ki, hogy mi zajlik a házukban. Ekkor újból megpillantotta az apját: tétován mászkált föl-alá, arca fehér volt és aggodalomtól terhes. Hirtelen sietősen kitérte a kaput, és tanácstalanul, zavartan bármészködött az utcán. Majd mintha zörejt vagy susogást hallott volna a szőlőtőkék sorai között, visszafordult az udvarra.

— Péter! Itt vagy? — rebegete. — Kisfiam, gyere elő! Ne bujkálj, nem bánt téged senki... Ugyan már! Szólalj meg! Bújj elő, én vagyok, az apád...

Előbb a kisfiú szőkésbarna feje tűnt föl egy szőlőbokor mögül, majd a kockás inge és a szutykos kezei. Ahogy kiegyenesedett, nadrágján is látszott a sok piszok. Arca komor volt, és remegett a hidegtől. Az apja melléje lépett, s mondta neki, hogy ideje volna lefeküdni. Mintha azt is jelezte volna, hogy nem keletkezett kár, semmiféle károkozás nem történt, mert a megtakarított pénzből futja az új lámpára. Mást nem mondott, teljesen megnémult.

FÜRJES GABRIELLA

tekintet nélkül.

*előre. sietek, hogy utolérjelek.
de lemarad a testem, betegen
fekszik elárvult helyemen.
messziről nézem, mi maradt
mégis készen. egy illat,
mélyedés a párnán, fél
pár papucs az ágy alatt,
délelőtti szomorúság
a táguló térben. föl-
fölszabaduló érzések
a lejárt időben. szememet
nagyra zárom, már nem
sietek. tekintet nélkül
nézem, hogy jönnek
és mennek az élmények.*

fényviszonyunk.

*magas fényű képed ellenében
hívom elő a negatívját saját
érzéseimmé vált hangulat-
változásaidnak. nap mint nap
megpróbálok észrevenni homályos
körvonalait függetlenségemnek,
mintha lett volna valaha is
felismerhető képe magamnak.
halovány határait sérted, amikor
mélyen zöld szemembe nézel
és állítod feketén-fehéren, hogy
tőlem függ, rajtam áll, ha bukik,
hogy a képen te, milyen fényesen.*

akkor. amikor.

*észrevettem, hogy szárnyaim nőttek, hosszú,
fekete tollak hasították föl a bőrt a hátamon,
végig a karomat. a mellemet puha szőr
borította be, az ujjaim között hártya feszült,
és elég volt megmozdítanom a kezemet,
a magasba emelkedtem a földről. szaporán
hajtottam magam alá a levegőt, ahogy kitartott
mellben úszom a huszonötöt, és a lábammal
taposom, a kezemmel húzom magam mögé
a vizet. mintha megtarthatna. legfőbb reményem
a víz alatt. akkor, amikor észrevettem, hogy
fekete szárnyaim nőttek, és mozoghatok
szabadon, mint a vízben a súlytalan halak,
nem bántam negyvenegy évem a földön, elhagyni
viruló testem határait, a medencényi teret faltól
falig. egy nagy kört írtam akkor a magasban,
és szálltam a Szabadság-híd tetején. föl-le,
boldogan lengetem azóta a szárnyaim,
mert hiszem, hogy ez igaz.*